

само че късно.

-Не е късно. И просѣка можа да тури нѣщо на страна. И когато поспести да се залови на работа, ще види какъ може да му трѣгне.

-Кой си ти, страннико, че знаешъ да говоришъ така хубаво?

-Азъ съмъ онзи, който ношува при ратая ти, когато прѣскаше паритѣ.

-Защо не ми си се обадишь, добъръ страннико?

-Защото си щѣлъ да ме изпхдишь.

-Тѣй, азъ бѣхъ зѣлъ човѣкъ тогази... Сега разбирамъ колко си билъ добъръ и че имало добри хора на свѣта. Нека Богъ ти помага!... Много ти благодаря.

-Благодарността ти ще бѣде истинска, ако въ тия пари, които ти връщамъ, се заловишь на работа и напуснешъ просията. Ти си още младъ. Здравъ си. Отъ едно можешъ да искарашь хиляда. Стига да се откажешъ отъ онзи разпуснатъ животъ.

Просекътъ слушалъ благитѣ думи на странника и като протегва рѣце продумалъ:

-Дай да ти цѣлуна рѣка. Ти си моя избавителъ. Азъ ще трѣтна по пѣтя, който ми сочишь.